

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง “การศึกษาพฤติกรรมการเรียนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสาขาวิชาการบัญชี1/1 ในรายวิชาพิมพ์ไทยดิจิทัล” ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารจากหนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งนำเสนอเป็นแนวทางตามลำดับ ดังนี้

เอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ โดยสามารถจำแนกได้ออกเป็น 2 ส่วนได้แก่

1. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

1.1 แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียน

1.2 แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้

1.3 แนวคิดเกี่ยวกับการประเมินผล

1.4 แนวคิดเกี่ยวกับการปรับตัว

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. กรอบแนวคิดและทฤษฎี

1.1 แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียน

พฤติกรรมการเรียน หมายถึงการกระทำสิ่งใด ๆ ก็ตามที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเล่าเรียนการเรียน โดยการแสดงออกผ่านทางกิริยา อากักร และการปฏิบัติตนทางด้านการเรียน เช่น ความตั้งใจ ฟังความสนใจในการตอบคำถามและทำแบบฝึกหัด การอ่านหนังสือและการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับบทเรียนนอกห้องเรียน เป็นต้น มีผู้นำนเสนอแนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมบุคคลและพฤติกรรมการเรียนไว้ดังต่อไปนี้

บุญทัน ดอกไธสง (2539) กล่าวถึงพฤติกรรมในการแสดงออกผ่านบุคลิกภาพของบุคคลมี 2 ด้าน คือ

1. ด้านภายนอก คือ รูปร่างหน้าตา การแต่งตัว ท่าทาง

2. ด้านภายใน คือ กิริยาอาการที่แสดงออก โดยมีทั้งการแสดงออกที่ปรากฏให้เห็นเด่นชัด และการที่ซ่อนแฝงอยู่ในบุคลิกภาพของบุคคลขึ้นอยู่กับความสามารถ ความสามารถเกิดขึ้นจากการเรียนรู้ที่เป็นตัวเรา พฤติกรรมที่สะท้อนบุคลิกภาพบุคคลแบ่งเป็น 4 ประเภท ได้แก่

1. บุคลิกภาพไม่สัมพันธ์กับการแสดงออก (ผิดปกติ)

2. บุคลิกภาพสัมพันธ์กับการแสดงออก (เสมอต้นเสมอปลาย)

3. ปากกับใจตรงกัน (พูดดี)

4. ปากกับใจไม่ตรงกัน (ดีแต่พูด)

ทรงพล ภูมิพัฒน์ (2538) สรุปถึงพฤติกรรมสำคัญที่จะก่อให้เกิดความสำเร็จในการเรียนไว้ 3 ประการได้แก่

1. มีเป้าหมายแน่นอน หมายความว่า ผู้เรียนจะต้องตั้งจุดมุ่งหมายของตนไว้ก่อนว่า ตนมีหน้าที่หลักคือการเรียนรู้ เมื่อจบแล้วจะไปประกอบอาชีพอะไร ในทางจิตวิทยาเป็นการสร้างความมั่นใจและกำลังใจ

2. มีความประณีตบรรจง หมายความว่า การทำทุกสิ่งทุกอย่างในการเรียนจะต้องตั้งใจทำ และให้เกิดผลสำเร็จเป็นอย่างดีด้วย เป็นการสร้างให้ผู้เรียนมีความขยันหมั่นเพียร มีความพยายาม และมีนิสัยที่ดีในการเรียน

3. มีสุขภาพสมบูรณ์ หมายความว่า การมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง ไม่เจ็บป่วย เป็นการสร้างสมรรถภาพของคนให้สูงขึ้น มีส่วนทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียนนอกจากนี้ยังมีผู้นำเสนอแนวคิดด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของมนุษย์และการเรียนการศึกษาไว้ดังนี้

เคิร์ท เลวิน (Kurt Lewin , 1951, อ้างถึงใน ทรงพล ภูมิพัฒน์, 2538) เสนอว่า พฤติกรรมของมนุษย์ขึ้นอยู่กับบุคคลและสิ่งแวดล้อม พฤติกรรมของบุคคลเกี่ยวข้องกับลักษณะของบุคคล (พันธุกรรม ความสามารถ บุคลิกภาพ และอื่น ๆ) และสถานการณ์ทางสังคมที่บุคคลดำเนินชีวิต

ลินเกร็น (Lingren, 1969, อ้างถึงใน ชลิตา รัตตสาร, 2549) สํารวจพบว่า นักศึกษาที่ผลการเรียนดี มาจากนิสัยในการเรียนดี มีความสนใจในการเรียนเป็นส่วนใหญ่ และมาจากเขาวุ่นปัญญา เป็นส่วนน้อย

แมดด็อก (Maddox, 1963, อ้างถึงใน ชลิตา รัตตสาร, 2549) ศึกษาพบว่า ผลการเรียนรู้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถของบุคคลเท่านั้น แต่ต้องขึ้นอยู่กับวิธีการเรียนที่มีประสิทธิภาพด้วย นิสัยในการเรียนที่ดีเป็นองค์ประกอบของความสำเร็จในการศึกษาสูงถึงร้อยละ 30 – 40 ดิวอี้ (Dewey, อ้างถึงใน สุวิทย์ มูลคำ, 2547) เสนอว่า ผู้เรียนต้องเรียนรู้ควบคู่ไปกับการกระทำ (Learning by doing) และผู้เรียนต้องมีการทำความเข้าใจความรู้ใหม่ โดยต้องอาศัย ประสบการณ์เดิมที่สั่งสมมาเป็นพื้นฐาน การเรียนรู้เป็นความพยายามเชิงสังคม แมคเคลแลนด์ (McClelland : อ้างถึงใน ทรงพล ภูมิพัฒน์, 2538) เชื่อว่าแรงจูงใจเป็นสิ่ง สำคัญของมนุษย์ที่จะทำให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งจะเป็นตัวเราให้บุคคลแสดงพฤติกรรม

1.2 แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้

การเรียนรู้ตามทฤษฎีของไทเลอร์ (Tyler)

1. ความต่อเนื่อง (continuity) หมายถึง ในวิชาทักษะ ต้องเปิดโอกาสให้มีการฝึกทักษะในกิจกรรมและประสบการณ์บ่อยๆ และต่อเนื่องกัน

2. การจัดช่วงลำดับ (sequence) หมายถึง หรือการจัดสิ่งที่มีความง่าย ไปสู่สิ่งที่มีความยาก ดังนั้นการจัดกิจกรรมและประสบการณ์ ให้มีการเรียงลำดับก่อนหลัง เพื่อให้ได้เรียนรู้ เนื้อหาที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

3. บูรณาการ (integration) หมายถึง การจัดประสบการณ์จึงควรเป็นในลักษณะที่ช่วยให้ผู้เรียน ได้เพิ่มพูนความคิดเห็นและได้แสดงพฤติกรรมที่สอดคล้องกัน เนื้อหาที่เรียน เป็นการเพิ่มความสามารถทั้งหมด ของผู้เรียนที่จะได้ใช้ประสบการณ์ได้ใน สถานการณ์ต่างๆ กันประสบการณ์การเรียนรู้ จึงเป็นแบบแผนของปฏิสัมพันธ์ (interaction) ระหว่างผู้เรียนกับสถานการณ์ที่แวดล้อม

ทฤษฎีการเรียนรู้ของกาเย่ (Gagne)

1. การจูงใจ (Motivation Phase) การคาดหวังของผู้ เรียนเป็นแรงจูงใจในการเรียนรู้
2. การรับรู้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ (Apprehending Phase) ผู้เรียนจะรับรู้สิ่งที่สอดคล้องกับ ความตั้งใจ
3. การปรุงแต่งสิ่งที่รับรู้ไว้เป็นความจำ (Acquisition Phase) เพื่อให้เกิดความจำระยะสั้น และ ระยะยาว
4. ความสามารถในการจำ (Retention Phase)
5. ความสามารถในการระลึกถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว (Recall Phase)
6. การนำไปประยุกต์ใช้กับสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้ว (Generalization Phase)
7. การแสดงออกพฤติกรรมที่เรียนรู้ (Performance Phase)
8. การแสดงผลการเรียนรู้กลับไปยังผู้เรียน (Feedback Phase) ผู้เรียนได้รับทราบผลเร็วจะทำให้มีผลดีและประสิทธิภาพสูง

องค์ประกอบที่สำคัญที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ จากแนวคิดนักการศึกษา กาเย่ (Gagne)

1. ผู้เรียน (Learner) มีระบบสัมผัสและ ระบบประสาทในการรับรู้
2. สิ่งเร้า (Stimulus) คือ สถานการณ์ต่างๆ ที่เป็นสิ่งเร้าให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้
3. การตอบสนอง (Response) คือ พฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้

การสอนด้วยสื่อตามแนวคิดของกาเย่ (Gagne)

1. เร้าความสนใจ มีโปรแกรมที่กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เช่น ใช้การ์ตูน หรือ กราฟิกที่ดึงดูดสายตา
2. ความอยากรู้อยากเห็นจะเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนสนใจในบทเรียน การตั้งคำถามก็เป็น อีกสิ่งหนึ่ง บอกวัตถุประสงค์ ผู้เรียนควรทราบถึงวัตถุประสงค์ ให้ผู้เรียนสนใจในบทเรียนเพื่อให้ ทราบว่า บทเรียนเกี่ยวกับอะไร

3. กระตุ้นความจำผู้เรียน สร้างความสัมพันธ์ในการโยงข้อมูลกับความรู้ ที่มีอยู่ก่อน เพราะสิ่งนี้สามารถทำให้เกิดความทรงจำในระยะยาวได้เมื่อได้โยงถึงประสบการณ์ ผู้เรียน โดยการ ตั้งคำถามเกี่ยวกับแนวคิด หรือเนื้อหาอื่นๆ

4. เสนอเนื้อหา ขั้นตอนนี้จะเป็นการอธิบายเนื้อหาให้กับผู้เรียน โดยใช้สื่อชนิดต่างๆ ใน รูป กราฟิก หรือ เสียง วิดีโอ

5. การยกตัวอย่าง การยกตัวอย่างสามารถทำได้โดยยกกรณีศึกษา การเปรียบเทียบ เพื่อให้เข้าใจได้ซาบซึ้ง

6. การฝึกปฏิบัติ เพื่อให้เกิดทักษะหรือพฤติกรรม เป็นการวัดความเข้าใจว่าผู้เรียนได้เรียนถูกต้อง เพื่อให้เกิดการอธิบายซ้ำเมื่อรับสิ่งที่ผิด

7. การให้คำแนะนำเพิ่มเติม เช่น การทำแบบฝึกหัด โดยมีคำแนะนำ

8. การสอบ เพื่อวัดระดับความเข้าใจ

9. การนำไปใช้กับงานที่ทำ ในการทำสื่อควรมี เนื้อหาเพิ่มเติม หรือหัวข้อต่างๆ ที่ควรจะต้องเพิ่มเติม

แนวคิดเรื่องการเรียนรู้การสอน

การเรียนรู้และการสอน เป็นคำที่มักใช้คู่กันเรียกรวมกันว่า “การเรียนรู้การสอน” ทั้งนี้เพราะคำทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน ทั้งการสอนและการเรียนต่างเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกัน การสอนเป็นการตั้งใจกระทำให้เกิดการเรียนรู้ และการสอนที่ดีย่อมให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี ผู้สอนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ผู้สอนที่สอนอย่างมีหลักการ มีความรู้และมี ทักษะ จะช่วยให้ผู้เรียนเรียนอย่างมีความหมาย มีคุณค่า เป็นการประหยัดเวลาและป้องกันการสูญเปล่า ดังนั้น ผู้สอนจึงมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการสอน ทั้งในด้านความหมาย ลักษณะ องค์ประกอบ หลักการสอน หลักการเรียนรู้ ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างหลักการสอนกับ หลักการเรียนรู้ เพื่อจะได้นำไปปฏิบัติ ทำให้การสอนบรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพ

องค์ประกอบของการสอน

การสอนจะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยองค์ประกอบหลายด้าน ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการสอน และมีส่วนส่งเสริมให้การสอนประสบผลสำเร็จได้จัดเป็นองค์ประกอบของการสอนทั้งสิ้น มี นักการศึกษาหลายท่านได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับองค์ประกอบของการสอนไว้ดังนี้

สุพิน บุญชูวงศ์ (2533) กล่าวถึงองค์ประกอบของการสอนไว้3ประการ ได้แก่ ครู นักเรียน และสิ่งที่สอน สรุปได้ดังนี้

1) ครู เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ขาดไม่ได้ บุคลิกภาพและความสามารถของผู้สอนมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ผู้สอนควรมีบุคลิกภาพที่ดีและรู้จักเลือกใช้วิธีสอนที่เหมาะสมเพื่อ ส่งเสริมให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้

2) นักเรียนหรือผู้เรียน เป็นองค์ประกอบสำคัญเท่ากับผู้สอน ความสำเร็จในการศึกษาเป็น เป้าหมายสำคัญของผู้เรียน ผู้สอนจึงควรเป็นผู้แนะแนว แนะนำ และจัดมลประสบการณ์ให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ให้มากที่สุด

3) สิ่งที่จะสอน ได้แก่ เนื้อหาวิชาต่างๆ ครูจะต้องจัดเนื้อหาให้สัมพันธ์กันน่าสนใจ เหมาะสมกับวัย ระดับชั้น และสภาพแวดล้อมต่างๆ ของการเรียนการสอน

ลำพอง บุญช่วย (2534) กล่าวถึงองค์ประกอบของการเรียนการสอนไว้ 7 ประการ พร้อมทั้งแสดงแผนภูมิประกอบไว้ดังนี้

- 1) ครูผู้สอน
- 2) ผู้เรียน
- 3) หลักสูตร
- 4) วิธีสอน
- 5) วัตถุประสงค์ของการสอน
- 6) สื่อการสอน
- 7) การประเมินผล

ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2550) กล่าวว่า การสอนเป็นกระบวนการสามเส้า อันประกอบด้วย OLE ได้แก่

O = Objective = จุดมุ่งหมาย

L = Learning Experience = การจัดประสบการณ์การเรียนการสอน

E = Evaluation = การประเมินผล

สรุปหลักการสอน

การสอนและการเรียนรู้ มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน การสอนคือกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ผู้สอนกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ การเรียนรู้คือ กระบวนการที่ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอันเนื่องมาจากประสบการณ์ เป้าหมายของการสอนคือ การมุ่งให้ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี ดังนั้นเพื่อให้การสอนบรรลุตาม เป้าหมาย ผู้สอนต้องจัดการสอนอย่างมีกระบวนการ และให้ครบองค์ประกอบการสอน อันได้แก่ การตั้งจุดประสงค์การสอน การกำหนดเนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน และการวัดผลประเมินผล นอกจากนี้ผู้สอนควรได้คำนึงถึง หลักพื้นฐานในการสอน ลักษณะการสอนที่ดี และปัจจัยส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดจนรู้จักใช้หลักการสอน ให้สอดคล้องกับ หลักการเรียนรู้ ก็จะช่วย ให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จได้ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

1.3 แนวคิดเกี่ยวกับการประเมินผล

ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 26 กำหนดให้สถานศึกษาจัดการประเมินผู้เรียนควบคู่ไปกับการเรียนการสอน โดยพิจารณาจาก

1. พัฒนาการของผู้เรียน
2. ความประพฤติ
3. การสังเกตพฤติกรรมการเรียน
4. การรวมกิจกรรม
5. การทดสอบ

1.4 แนวคิดเรื่องการปรับตัว

ความหมายของการปรับตัว ได้มีบุคคลจากศาสตร์สาขาต่างๆ ทั้งนักจิตวิทยาและนักการศึกษาให้ความหมายไว้ ดังนี้ Bernard ได้กล่าวถึงการปรับตัวว่า หมายถึง การที่บุคคลสามารถปรับตัวว่า หมายถึง การที่บุคคล สามารถปรับตัวให้เข้ากับตนเองและโลกภายนอกได้อย่างมีประสิทธิภาพ ความพึงพอใจ ความ แจ่มใสอย่างสูงสุดมีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับสภาพสังคม มีความสามารถที่จะเผชิญและยอมรับ ความจริงของชีวิต (Bernard, 1960 ; จุมจินต์ สลัดทุกข์, 2543)

วรารณ ตระกูลสฤณี (2545) ได้ให้ความหมายของการปรับตัวไว้ดังนี้ การปรับตัว หมายถึง การที่บุคคลใช้ความพยายามในการปรับตนเอง เมื่อเผชิญกับสภาพปัญหาความอึดอัดใจ ความคับข้องใจ ความเครียด ความทุกข์ใจ ความวิตกกังวลต่างๆ ฯลฯ จนเป็นสภาพการณ์ที่บุคคล นั้นๆ สามารถอยู่สภาพแวดล้อมหรือในสภาพปัญหานั้นๆได้ ถ้าบุคคลปรับตัวแล้วสามารถอยู่ใน สภาพแวดล้อมได้อย่างมีความสุขได้นั้นแสดงว่าบุคคลนั้นมีสุขภาพจิตดี แต่หากว่าบุคคลปรับตัว แล้วยังมีความทุกข์ใจ ว้าวุ่นใจไม่สบายใจอยู่ ความรู้สึกดังกล่าวย่อมจะทำให้บุคคลนั้นกลายเป็น บุคคลที่มีสุขภาพจิตไม่ดี และหากเรื้อรังรุนแรงมากขึ้น อาจเจ็บป่วยเป็นโรคประสาทหรือโรคจิตได้

มนูญ ตนะวัฒนา (2539) มนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐที่สุดในบรรดาสัตว์ทั้งหลาย ก็มีวิธีปรับตัวให้ชีวิตอยู่รอด กลไกของการรักษาชีวิตให้ปลอดภัย มีความสุขนั้น มี 2 ทาง คือ

- 1.การปรับตัวโดยถือเอาปัญหาหรือความจริงเป็นเป้าหมาย คือ การรู้จักใช้ความพยายามของตนที่จะระงับยับยั้ง เปลี่ยนแปลง และเคลื่อนย้ายสถานการณ์ที่ทำให้เกิดความคับข้องใจ โดยตรง
- 2.กลไกการป้องกันตนเองเมื่อเผชิญความวิตกกังวล โดยทำตนให้ผิดไปจากความเป็นจริง ไม่ได้ดัดแปลงหรือเคลื่อนย้ายสถานการณ์ที่ทำให้เกิดความคับข้องใจโดยตรง

สุชา จันทน์เอม (2544) กล่าวถึง การปรับในแง่ของจิตวิทยา หมายถึง กระบวนการที่บุคคลได้แสดงพฤติกรรมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายต่างๆ ในสิ่งแวดล้อมของเขา มนุษย์ทุกคนต้องมีการปรับตัว トラบเท่าที่เขายังดำรงชีวิตอยู่ ต้องแก้ปัญหาเพื่อความสำเร็จในการทำงาน เพื่อทำมาหาเลี้ยงชีพ เพื่อสนองความต้องการทั้งทางกาย ทางจิตใจ และทางสังคม

กันยา สุวรรณแสง (2533) การปรับตัว หมายถึง การปรับกายใจให้อยู่ในสังคมได้ในสภาวะแวดล้อมและสถานการณ์ต่างๆ อย่างมีความสุข

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

อนุชัย ชีระเรืองไชยศรี (2542) ศึกษาวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนของการเรียนในมหาวิทยาลัยเสมือนที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน โดยมุ่งศึกษาความสัมพันธ์ของรูปแบบการเรียน และพฤติกรรมการเรียน ที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของนิสิตนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 24 คน และนักศึกษาบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 20 คน รวม 44 คน ที่เรียนจากเว็บไซต์มหาวิทยาลัยเสมือนที่ได้พัฒนาขึ้น ประกอบด้วย ห้องเรียน ห้องสมุด กระดานขาว ห้องสนทนา ศูนย์การค้า โรงภาพยนตร์ ห้องอ่านหนังสือพิมพ์ และห้องพักอาจารย์ พฤติกรรมการเรียนศึกษาในด้านความถี่ในการเข้าเว็บมหาวิทยาลัยเสมือน ระยะเวลาที่อยู่ในมหาวิทยาลัยเสมือน ความถี่ในการเปิดเว็บที่เกี่ยวข้องกับการเรียน ความถี่ในการเปิดเว็บที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียน ความถี่ในการเข้าร่วมถามตอบในกระดานขาว และสถานที่ที่ใช้ในการเข้ามหาวิทยาลัยเสมือน ผลการวิจัยพบว่ารูปแบบการเรียนของผู้เรียนที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียน และพฤติกรรมการเรียนในด้านความถี่ของการเปิดเว็บที่เกี่ยวข้องกับการเรียนที่แตกต่างกัน มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลของการเรียนอย่างมีนัยสำคัญ อย่างไรก็ตามพฤติกรรมการเรียนในด้านความถี่ของการเข้าสู่มหาวิทยาลัย เสมือนระยะเวลาที่อยู่ในมหาวิทยาลัยเสมือน และความถี่ของการเข้าสู่เว็บที่เกี่ยวข้องกับการเรียน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

วิฑูรย์ ต้นสุวรรณรัตน์ (2545) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการออกกำลังกาย กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นครราชสีมา ใช้กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 371 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมการออกกำลังกาย และมีพฤติกรรมการเรียนอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยพฤติกรรมการออกกำลังกายของนักศึกษามีความสัมพันธ์กันทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนในระดับปานกลาง ($r = 0.459$)

จุไรรัตน์ ดวงจันทร์ (2548) ได้ศึกษาวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและพฤติกรรมการเรียนในการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง กับทักษะกระบวนการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลพระจอมเกล้า จังหวัดเพชรบุรี กลุ่มตัวอย่างจำนวน 319 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาพยาบาลมีทัศนคติที่เป็นกลางต่อการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มีพฤติกรรมการเรียนในการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางอยู่ในระดับปานกลาง แต่มีคะแนนเฉลี่ยทักษะกระบวนการเรียนรู้ที่ได้รับจากการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางอยู่ใน

ระดับมาก ทักษะคิดและพฤติกรรมการเรียนรู้ในการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะกระบวนการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญ

ประณต คำนิม (2549) ได้ศึกษา ปัจจัยด้านพฤติกรรมกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่านิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดี มีทัศนคติในการเรียนที่ดี แต่มีการบริหารเวลาในการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง รวมทั้ง แรงจูงใจทางการเรียน เป็นตัวแปรด้าน พฤติกรรมการเรียนที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สุรกิจ คำวงศ์ปิ่น (2552) ได้ศึกษา พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจที่ลงทะเบียนในรายวิชา 52 – 207 หลักการบัญชีเบื้องต้น ในภาคการศึกษาที่ 2/ 2551 พบว่านักศึกษาที่ขาดเรียนค่อนข้างบ่อย ทำให้นักศึกษาขาดความรู้ที่ต่อเนื่อง ส่งผลให้ไม่เข้าใจในบทเรียน เนื่องจากขาดความรู้ที่ต่อเนื่อง ซึ่งจะทำให้ไม่เข้าใจในบทเรียนต่อไป นอกจากนี้การขาดการส่งงาน หรือส่งงานไม่ครบถ้วนตามที่ได้รับมอบหมาย ส่งผลให้ขาดทักษะในการทำข้อสอบ ทั้งนี้การเรียนที่ต้องใช้ ความเข้าใจเป็นหลัก ไม่ใช่การท่องจำ จะต้องหมั่นทำแบบฝึกหัดอย่างสม่ำเสมอ เพื่อทดสอบความเข้าใจ จะมีทักษะในการทำข้อสอบ ทั้งนี้นักศึกษาที่ไม่ได้ทำแบบฝึกหัดด้วยตนเอง จะไม่เป็นประโยชน์ต่อตัวนักศึกษา

เกศสุดา รัชฎาวิชิตกุล (2541) ศึกษาปัจจัยทางด้านจิตวิทยาและภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษา ที่มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนสูง และต่ำ ทางการเรียนภาษาอังกฤษ มีเจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและภูมิหลังทาง สังคมที่ส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และแรงจูงใจเชิง เครื่องมือ ต่อการเรียนภาษาอังกฤษและภูมิหลังทางสังคมที่ส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษาหญิงอยู่ในระดับสูงกว่านักศึกษาชาย

ยงยุทธ กิจสันต (2545) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการบัญชี 1 ของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี 4 ปี หลักสูตรบริหารธุรกิจ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางเทคนิคและวิธีการสอนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการบัญชี 1 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ส่วนตัวแปรอื่น ๆ ได้แก่ เพศ วุฒิการศึกษา สาขาวิชาเอก สื่อ และอุปกรณ์การสอน อาคารสถานที่ ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการบัญชี 1

สุรัตน์ เตียวเจริญ (2543) ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่า นักศึกษามีความเห็นต่อปัจจัยที่มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาพรวมอยู่ใน ระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายปัจจัย ปัจจัยด้านสถานศึกษา และปัจจัยส่วนตัว มี ผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปานกลาง ส่วนปัจจัยด้านครอบครัวมี ผลกระทบต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับน้อย

จุฬาลักษณ์ ปรีชากุล (2541) ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่า ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ นักศึกษามีปัญหาในการใช้จ่าย ส่วนตัว และมีความกังวลใจในปัญหาการเงินของครอบครัวอยู่ในระดับปานกลางการแก้ปัญหาทาง การเงินและปัจจัยด้านการปรับตัว อยู่ในระดับน้อย สำหรับความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยด้านการปรับตัวด้านการปรับตัวกับผลการเรียนของนักศึกษา พบว่า ปัจจัยด้านเศรษฐกิจใน เรื่องปัญหาการใช้จ่ายส่วนตัว และปัจจัยด้านการปรับตัวมีความสัมพันธ์ กับผลการเรียนในระดับต่ำ และไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนความกังวลใจในปัญหาทางการเงิน ของครอบครัวมีความสัมพันธ์กับ ผลการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 การแก้ปัญหาทางการเงินมีความสัมพันธ์กับผล การเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

